

Foaie de duminică

Anul V nr. 29 (228)

29 Mai 2016

Duminica a 5-a după Paști
(a Samarinencei)

www.parohiamartisor.ro

*"In vremea aceea a venit Iisus la o cetate a Samariei, numită Sihar [...]. Și era acolo fântâna lui Iacob. Iar Iisus, ostenit de călătorie, S-a așezat lângă fântână și era ca la al șaselea ceas. Atunci a venit o femeie din Samaria să scoată apă. Iisus i-a zis: **Dă-Mi să beau!**, fiindcă ucenicii Lui se duseseră în cetate ca să cumpere de mâncare. Femeia samarineancă I-a zis: Cum Tu, care ești iudeu, ceri să bei apă, de la mine, care sunt femeie samarineancă? Pentru că iudeii nu au amestec cu samarinanii. Iisus a răspuns și i-a zis: **Dacă ai fi știut darul lui Dumnezeu și Cine este Cel ce-ți zice: Dă-Mi să beau, tu ai fi cerut de la El și ți-ar fi dat apă vie.** Femeia I-a zis: Doamne, [...] de unde, dar, ai apa cea vie? **Nu cumva ești Tu mai mare decât părintele nostru Iacob [...]**? Iisus a răspuns și i-a zis: Oricine bea din apa aceasta va înseta iarăși, dar cel ce va bea din apă pe care i-o voi da Eu, în veac nu va mai înseta, căci apa pe care i-o voi da Eu se va face în el izvor de apă curgătoare, spre viață veșnică. Femeia a zis către El: **Doamne, dă-mi această apă, ca să nu mai însetez, nici să mai vin aici să scot.** Iisus i-a zis: **Mergi și cheamă pe bărbatul tău și vino aici.** Femeia a răspuns și a zis: N-am bărbat. Iisus i-a zis: Bine ai zis că nu ai bărbat, căci cinci bărbați ai avut și cel pe care îl ai acum nu-ți este bărbat. Aceasta adevărat ai spus. Femeia I-a zis: **Doamne, văd că Tu ești Prooroc.** Părinții noștri s-au închinat pe acest munte, iar voi ziceți că în Ierusalim este locul unde trebuie să ne închinăm. Și Iisus i-a zis: **Femeie, crede-Mă că vine ceasul când nici pe muntele acesta, nici în Ierusalim nu vă veți închina Tatălui. Voi vă închinați căruia nu știți; noi ne închinăm Căruia știm, pentru că mântuirea din iudei este. Dar vine ceasul, și acum este, când adevărații închinători se vor închina Tatălui în duh și în adevăr, că și Tatăl astfel de închinători își dorește. Duh este Dumnezeu, și cei ce I se închină trebuie să I se închine în duh și în adevăr.** I-a zis femeia: Știm că va veni Mesia, Care Se cheamă Hristos; când va veni, Acela ne va vesti nouă toate. Iisus i-a zis: **Eu sunt, Cel ce vorbesc cu tine.** Dar atunci au sosit ucenicii Lui. Și se mirau că vorbea cu o femeie. Însă nimeni n-a zis: Ce o întrebi? sau: Ce vorbești cu ea? Iar femeia și-a lăsat găleata și s-a dus în cetate și a zis oamenilor: Veniți să vedeți un om care mi-a spus toate câte am făcut. **Nu cumva acesta este Hristos?** Și au ieșit din cetate și veneau către El. Între timp, ucenicii Lui îl rugau, zicând: Învățăturile, mănâncă. Iar El le-a zis: Eu am de mâncat o mâncare pe care voi nu o știți. Ziceau, deci, ucenicii între ei: Nu cumva I-a adus cineva să mănânce? Iisus le-a zis: **Mâncarea Mea este să fac voia Celui ce M-a trimis pe Mine și să săvârșesc lucrul Lui.** [...] Iată, zic vouă: Ridicați ochii voștri și priviți holdele, că sunt albe pentru seceriș. Iar cel ce seceră primește plată și adună roade spre viață veșnică, pentru ca împreună să se bucure și cel ce seamănă și cel ce seceră. [...] Eu v-am trimis să secerăți ceea ce voi n-ați muncit; alții au muncit și voi ați intrat în munca lor. **Și mulți samarineni din cetatea aceea au crezut în El, pentru cuvântul femeii care mărturisea: Mi-a spus toate câte am făcut. Deci, după ce au venit la El, samarinanii îl rugau să rămână la ei. Și a rămas acolo două zile. Și mult mai mulți au crezut pentru cuvântul Lui. Iar femeii îi ziceau: Credem nu numai pentru cuvântul tău, căci noi înșine am auzit și știm că Acesta este cu adevărat Hristos, Mântuitorul lumii."***

(Ioan 4, 5-42)

Samarineanca și toți locuitorii din provincia Samaria făceau parte dintr-un fel de sectă a Vechiului Testament, separându-se de Templul din Ierusalim și respectând numai primele cinci cărți ale lui Moise. De aceea a și refuzat să-I dea apă Mântuitorului însetat, Care i-a zis: „**Dă-Mi să beau!**“.

Mai întâi, Domnul i-a fâgăduit femeii „**apa cea vie**“, adică **învățătura Sf. Evangheliei**. Și după ce femeia a crezut în puterea mântuitoare a Evangheliei, îi zice Mântuitorului cu glas smerit și rugător: „**Doamne, dă-mi această apă, ca să nu mai însetez**“ (Ioan 4, 15). Astfel, cuvintele Domnului, atingându-se ca o săgeată de inima samarinencei, i-au deșteptat credința în suflet. Dar **pentru mântuirea ei nu era de ajuns numai credința dreaptă în Dumnezeu**. Îi mai trebuia și fapta bună, căci **credința, dacă nu are fapte, este moartă** (Iacob 2, 17). Și cum a întors Domnul inima femeii păcătoase în smerenie și în căința păcatelor? Prin mărturisire. Prin câteva cuvinte, cu multă iscusință duhovnicească, Mântuitorul i-a îndemnat conștiința să-și mărturisească singură păcatele. Căci, după ce i-a zis femeii: „**Mergi și cheamă pe bărbatul tău și vino aici**“, samarineanca a mărturisit: „**Nu am bărbat**“, adică **sunt o femeie păcătoasă**. Am trăit în desfrânare cu cinci bărbați și acum trăiesc în fărâdelegi cu altul!

Nu ne cere Mântuitorul decât două virtuți principale: **credință tare în Dumnezeu și pocăință**, adică mărturisirea păcatelor noastre cu căință și înnoirea vieții prin fapte bune. Pe amândouă acestea le-a îndeplinit femeia samarineancă, căci **a crezut că Hristos este Mesia, Mântuitorul lumii**, și-a recunoscut păcatele și a cerut „**apa cea vie**“, adică **Botezul creștin**, harul Duhului Sfânt și învățarea Evangheliei. Dar nu s-a oprit aici, ci a căutat să adauge și o altă faptă bună, obligatorie pentru noi toți, pentru fiecare creștin, adică **mărturisirea Evangheliei lui Hristos**. Căci, fugind în familie și în satul natal, în cetatea ei, Sihar, umbla pe toate ulițele și striga în auzul tuturor: „**Veniți de vedeți un om care mi-a spus toate câte am făcut. Nu cumva acesta este Hristosul? Și au ieșit din cetate și veneau către El**“. Așa cum citim în Viețile Sfinților, pe 26 februarie, și în cărțile de cult ale Bisericii Ortodoxe, **ea s-a botezat în numele Preasfintei Treimi, primind numele de Fotini**.

Convorbirea Domnului nostru Iisus Hristos cu femeia samarineancă la fântâna lui Iacob este o lecție de catehizare creștină și o călăuză pe calea mântuirii pentru noi toți. În această Evanghelie, preoții învață cu câtă înțelepciune trebuie să câștige sufletele oamenilor pentru viața veșnică, știind că **nu este meșteșug mai mare și mai greu decât acela de a vâna pe cei păcătoși la pocăință**. În Evanghelia de astăzi, creștinii buni învață că „**apa cea vie**“, dătătoare de viață a credinței ortodoxe și toate izvoarele mântuirii se află numai la fântâna vieții, care este **Biserica. Aici ne așteaptă Hristos să venim** să ne închinăm, să ne rugăm și să-L laudăm, să ne mărturisim păcatele și să-I cerem iertare și mântuire.

Părintele Cleopa Ilie - www.doxologia.ro/

„Văzând, Doamne, oamenii căzuți, Te-ai intrupat și ai înviat pe toți, dăruindu-le celor înviați toate spre mântuire. Înviază-ne și pe noi cei omorâți din pricina păcatelor, ca să-Ți cântăm Ție: Aliluia! „ (Condacul 2, Acatistul Învierii)

Participăm la Liturghie ca să ne rugăm, ca să ne liniștim sufletul, să împărțim cu Hristos necazul prin care trecem. De ce este așa? Pentru că la Liturghie ne simțim „*un pic mai ascultați*”. Rugăciunile și cererile credincioșilor aduse de către sfințitul slujitor, în cadrul dumnezeieștii Liturghii, se unesc cu jertfa lui Hristos. Răspundem cu toții „*Pe toți și pe toate*”, cu credința că îi are în grija Sa Hristos, Cel care tocmai S-a făcut prezent în mod real pe Sfânta Masă... **În practica actuală**, pomenind cu glas tare pe arhiereul locului, „*pe care-l dăruiește sfințelor Tale biserici în pace, întreg, cinstit, sănătos, îndelungat în zile, drept învățând cuvântul adevărului*”, comunitatea răspunde „*Pe toți și pe toate*”. Privind logic continuitatea textului liturgic, răspunsul credincioșilor nu pare adecvat. În Sf.Altar, în taină însă, imediat după prefacere, preotul se roagă: **“Încă aducem Ție această slujbă duhovnicească, pentru cei adormiți întru credință: strămoși, părinți, patriarhi, prooroci, apostoli (...) pentru tot sufletul cel drept (...) [dar] mai ales pentru Preasfânta, curata [...] și pururea Fecioara Maria (...), pentru [...] toți sfinții, cu ale căror rugăciuni cercetează-ne pe noi, Dumnezeuule. Pomeniște pe toți cei adormiți întru nădejdea învierii (...) Pomeniște, Doamne, pe toți episcopii ortodocși, toată preoțimea, [...]”. Încă aducem ție această slujbă duhovnicească pentru toată lumea, pentru sfânta sobornicească și apostolească Biserică, pentru cei ce în curăție și în viață cinstită viețuiesc, pentru binecredinciosul popor român de pretutindeni [...] pentru iubitoarea de Hristos oaste (...)** **Și apoi tare, către credincioși: Întâi pomeniște, Doamne, pe (episcopul locului), pe care-l dăruiește sfințelor Tale biserici în pace, întreg, cinstit, sănătos, îndelungat în zile, drept învățând cuvântul adevărului”.** **Și strana continuă** rugăciunea cântând: „*Pe toți și pe toate*”.

Participăm la întâlnirea reală cu Hristos, având în gând și pe cei dragi ai noștri. Sau mai puțin dragi, dar pentru care încercăm să ne rugăm. Până la urmă, este o faptă bună să ne rugăm unii pentru alții. Așa ne arată **părintele Sofronie Saharov** când ne îndeamnă: „*Când vă rugați, rugați-vă pentru toți și pentru fiecare!*”. Acesta este unul dintre scopurile participării noastre la Sfânta Liturghie.

În **istoria dumnezeieștii Liturghii**, observăm un aspect foarte interesant – textul de la „*pe toți și pe toate*” avea o formă mult mai dezvoltată și avea logică, chiar și fără textul pomenirilor, mai sus pomenit. **Cea mai veche variantă a Liturghiei bizantine într-o formă apropiată a celei de astăzi**, cuprinsă în manuscrisul Codexului Sinai graecus 1040 (secolul al X-lea), conține formula completă: „*Și diaconul, căutând înspre uși, pomeniște pe cei vii, apoi zice cu glas tare: Și pentru cel ce a pus înainte aceste daruri, evlaviosul preot. Pentru mântuirea binecinstitorilor împărați, pentru mântuirea și ajutorul poporului ce stă aici, și pe cei pe care îi avem în cugetele noastre, și pe toți, și pe toate*”.

Formula întreagă a dispărut din formularele liturgice după căderea Imperiului Bizantin, însă a supraviețuit în forma: „*pe cei pe care îi avem în cugetele noastre, și pe toți, și pe toate*”. Dezvoltarea răspunsurilor cântate de strană sau de către popor a făcut ca și această formulă să se modifice, ajungând până la noi doar cunoscutul „*Pe toți și pe toate*”. Aceasta ne **descoperă faptul că răspunsul liturgic amintit nu se referă strict la pomenirile descrise mai sus, ci este expresia rugăciunii pentru cei dragi ai noștri**. Ne rugăm la Liturghie pentru noi și împăcarea noastră, însă pasul următor este să uităm de sine, de problemele și de nevoile noastre imediate, îndreptându-ne cu rugăciunea spre durerile și suferințele semenului nostru. Este o imagine care mișcă inima omului spre Dumnezeu, mila dumnezeiască revărsându-se peste cel pentru care ne rugăm, dar și spre cel care se roagă. **Este o împlinire a dumnezeieștii Liturghii în viața noastră**, realizându-se dorul **Sfântului Vasile cel Mare** pronunțat în textul său liturgic: „*Iar pe noi pe toți, care ne împărțășim dintr-o pâine și dintr-un potir, să ne unești unul cu altul prin împărțășirea Aceluiași Sfânt Duh*”.

Nicolae Pintilie - www.doxologia.ro

2 iunie – Sf.M.Mc. **Ioan cel Nou** de la Suceava

3 iunie – Sf.Mc.**Paula fecioara**, Luchilia și Ipatie

4 iunie – Sf.Mc.**Zotic, Atal, Camasie și Filip** de la Niculițel; Sf.Mironosițe **Marta și Maria**, surorile Dreptului Lazăr

1 iunie – Ziua copilului - Originea sărbătoririi copiilor din România la 1 Iunie nu trebuie căutată la New York sau la Geneva, ci la... Moscova. Căci recomandarea Națiunilor Unite din 1959, ca toți copiii planetei să aibă o zi numai a lor, fusese pusă în aplicare de Uniunea Sovietică și de statele din sfera sa de influență cu câțiva ani mai devreme. **În noiembrie 1949 avusese loc în capitala URSS o reuniune a Federației Internaționale a Femeilor Democratice**. Cu acel prilej s-a decis că trebuie făcut neapărat ceva pentru îmbunătățirea condițiilor de viață ale tinerei generații și totodată s-a proclamat data de 1 Iunie ca Zi Internațională a Copilului. Deciziile de la Moscova au fost rapid impuse în "statele frățești". Astfel, în **ședința CC al Partidului Muncitoresc Român de la 22 martie 1950**, la primul punct pe ordinea de zi figura și "organizarea Zilei Internaționale a Copilului". 1950 a fost primul an când copiii români au fost sărbătoriți la 1 iunie. Din acest motiv, chiar și astăzi, Ziua Copilului este marcată în prima zi a lui Giureșar doar în fostele republici sovietice și în statele din Europa de Est.

<http://jurnalul.ro/1 iunie 2009/>

Programul săptămânii 29 mai – 5 iunie 2016

	Ziua	ORA	Slujbe
Duminică	29 mai	8 - 12	- Sf.Liturghie (a Samarinenței) – Pr.Dragoș
Duminică	29 mai	17 – 18	- Paraclisul Maicii Domnului – Pr.Dragoș
Luni	30 mai	17 – 18	- Acatistul Sf.Arhangheli – Pr.Dragoș
Marți	31 mai		- Program administrativ (zi liberă)
Miercuri	1 iunie	9 - 10	- Sfințirea mică a apei – Pr.Dragoș
Joi	2 iunie		
Vineri	3 iunie	9 - 11	- Taina Sf.MASLU
Vineri	3 iunie	17 – 18	- Slujba acatistului – Pr.Dragoș
Sâmbătă	4 iunie	8 – 12	- Sf.Liturghie și pomenirea celor adormiți – Pr.Dragoș
Sâmbătă	4 iunie	17 – 18	- Vecernia Duminicii a VI-a după Paști – Pr.Ticu
Duminică	5 iunie	8 - 12	- Sf.Liturghie (Vindecarea orbului din naștere) – Pr.Ticu
Duminică	5 iunie	17 – 18	- Paraclisul Maicii Domnului – Pr.Ticu